

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ ПОЛАРИС

Превод от английски: stormthefront, 2010

chitanka.info

Кратък разказ на гения на монументалния ужас, който досега не е превеждан на нашия език. Личен превод. Технически обработен със спелчек проверка. Лъвкрафт съчетава по неповторим начин мистиката на монолитното и атавистичното с мъчителната дилема на човешката алиенация и лудост. Това е твърде изразителен за творчеството му кратък разказ, който показва както ужаса от теглото на неумолимо въртящото се колело на епохите, така и част от неговото лично отчуждение и невъзможност да съществува в свят, който чувства външен и илюзорен. В кратката история са застъпени различни нива на ужас, но най-вече ужасът от вината и ужасът на чужденеца, неприспособим в една чужда среда.

Полярната звезда грее с тайнствената си светлина в северния прозорец на стаята ми. Тя пламти през всички тези адски часове на пълна тъмнота. И в тази есенна нощ от годината, когато северните ветрове проклинат и свистят, и червенолистите дървета в тресавището мърморят едно на друго в малките часове на нощта, под рогатия полумесец на луната, аз седя до прозореца и наблюдавам тази Звезда. От високото се спуска блестящата Касиопея, докато часовете тягостно се нижат, и докато Голямата Мечка се подава тромаво иззад люлеещите се под напора на нощния вятър и обгърнати от блатна пара дървета. Точно преди зазоряване червеното око на Арктурус просветва над гробището върху niskия хълм, и Косите на Вероника трептят необяснимо далеч в мистериозния Изток; и пак, Полярната Звезда хвърля своето зло сияние от отреденото ѝ място на черния небосвод, премигвайки бясно като побъркано око, което наблюдава и което сякаш иска да предаде някакво странно съобщение, но може само да си спомня, че някога е имало съобщение, което да предаде. Понякога, когато небето е облачно, мога да заспя.

Добре си спомням нощта на великата Аврора, когато над блатото заблестя страховитата и демонична светлина. След сиянието дойдоха облаците, и тогава заспах.

Под лунния полумесец го съзрях за първи път. Застинал и сънлив, градът лежеше върху странно плато в падина, заобиколена от странни планински върхове. Стените и кулите му бяха от мъртвешки мрамор, както и колоните, куполите и площадите му. По мраморните улици имаше мраморни стълбове, в чиито горни половини бяха издълбани образите на мрачни брадати мъже. Въздухът бе горещ и нямаше и полъх, а горе на десет стъпки от върха, проблясваше наблюдаващото око на Полярната Звезда. Дълго се вирах в този град, но денят не идваше. Когато червеният Алдебаран, който мъждукаше ниско в небето, но не залязваше, се бе придвижил на четвърт от пътя си в хоризонта, видях светлини и движение в къщите и по улиците на града.

Фигури с причудливи роби, но с на пръв поглед познати и благородни осанки, се разхождаха по площадите под светлината на лунния полумесец, и разговаряха мъдро на език, който разпознавах, въпреки че не бе от тези, които някога бях чувал. И когато червеният

Алдебаран бе прекосил половината от астралния си път по хоризонта, мракът и тишината настъпиха отново.

Когато се събудих, вече не бях същия. Паметта ми бе прогорена от визията на този град, а в душата ми бе затлял друг смътен спомен, за чиято природа не бях сигурен досега. Виждах града често в безоблачните нощи, през които не можех да заспя — понякога под горещите, жълти лъчи на слънце, което не залязваше, а се рееше ниско в хоризонта, както и през ясните нощи, в които Полярната Звезда блестеше както никога преди.

Постепенно започнах да се питам какво бих правил аз в този град върху странното плато, заобиколен от странни върхове. Поначало доволен от позицията си на наблюдател, сега желанието ми бе да определя връзката си с това място — да изкажа мислите си сред мрачните мъже, които се събираха на градските площади. Казах си „Това не е сън, и как всъщност бих могъл да докажа истинността и реалността на другия живот в къщата от камъни и тухли на юг от злокобното блато и от гробището на ниския хълм, където Полярната Звезда надзърта в северния ми прозорец всяка нощ?“

Една нощ, докато слушах беседите на големия площад, приютил много статуи, почувствах промяна — разбрах, че най-сетне бях добил телесна форма. Вече не бях чужденец по улиците на Олатое, който лежеше на платото Саркия, wśród хълмовете Нотон и Кадифонек. Моят приятел Алос говореше — речта му топлеше душата ми, защото това бяха думите на истински мъж и патриот. През тази нощ бяха пристигнали вестите за падението на Дайкос и настъпването на Инутос — ниски, жълти демони, които преди пет години се бяха появили от непознатия Запад, плякосвайки и обсаждайки пограничните градове на Кралството ни. Бяха превзели обсадените градове при планините и пътят им към платото бе открит, освен ако всеки гражданин на Кралството ни не бе готов да противостои със силата на десет мъже. Ниските, пълни същества бяха майстори в изкуството на войната и не познаваха скрупулите на честта, които задържаха нашите високи, сивооки хора на Ломар от безмилостни завоевания на нови земи.

Моят приятел, Алос, бе командир на всички войски на платото и на неговите плещи лежеше последната надежда на нашата страна. Той говореше за опасностите, които предстояха и призоваваше мъжете на Олатое, най-смели сред Ломарианците, да запазят традициите на

предците си, които, когато били принудени да мигрират на юг от Зобна, преди настъпването на леденото покривало да ги застигне (както нашите наследници някой ден трябва да напуснат Ломар), смело се били срещу косматия, дългорък канибал Гнофкес и победили. Алос отказваше да ми отрежда военна дейност, защото бях слаб и имах странни припадъци, когато бивах подложен на стрес и трудности. Но очите ми бяха най-проницателни измежду всички в града, въпреки дългите часове, които всеки ден отделях за изучаване на Пнакотичните манускрипти и мъдростта на Зобнарианските Бащи, и затова приятелят ми, с желание да не ме обрича на бездействие, ме възнагради с това задължение, което бе предпоследно по важност в тези времена. Изпрати ме в стражевата кула на Тапнен, където да служа като очите на армията ни. Опитаха ли се Инутос да завземат цитаделата до тесния проход зад върха Нотон и да изненадат гарнизоните ни, аз трябваше да дам сигнал с огън, който да предупреди войниците и да спаси града от непосредствена катастрофа.

Стоях на кулата сам, защото всеки мъж със здраво тяло бе нужен в проходите долу. Съзнанието ми бе изнурено и замаяно от превъзбуда и изтощение, тъй като не бях посрещал съня от много дни, но и решително в поста си, защото обичах своята родина Ломар и мраморния град Олатое, който лежи между върховете Нотон и Каdifонек.

Но докато стоях в най-високата зала на кулата, съзрях лунния полумесец, червен и зловещ, трептящ през изпаренията, които покриваха далечната долина Баноф. През процепа в покрива блестеше бледата Полярна Звезда, която с пърхащ блясък — сякаш бе жива, се взираше в мен демонично и изкусително. Струваше ми се, че тя нашепва зли съвети, които ме успокояваха в предателска сънливост с проклетото си ритмично обещание, повтарящо се отново и отново:

*Спях, пазачо, додето небесата
двадесет и шест века се въртяха
и аз вече се завръщам там —
където изгарям и знам —
други звезди сега ще заблестят
по оста на небесния път —*

*Звезди, които благославят, звезди
които приласкават душата ти в
сладка забрава
Знай, че чак когато мен ме няма
миналото ще почука и на твоята врата*

Напразно се борех със съня. Опитвах се да свържа тези странни думи с някакво народно предание за небесата, което бях научил от Пнакотичните манускрипти. Главата ми, която чувствах тежка и олюляваща се, се спусна към гърдта ми и когато погледнах нагоре видях, че съм в сън, а Полярната Звезда ми се хилеше през прозореца над прегънатите дървета на илюзорно мочурище. И аз още сънувам. В срама и отчаянието си понякога крещя френетично, моля се на илюзорните същества около мен да ме събудят, преди Инутос да се промъкнат през прохода зад върха Нотон и да превземат цитаделата... но тези същества са демони, надсмиват се над мен и твърдят, че не сънувам. Подиграват ми се, докато спя и докато ниският, жълт враг може да напредва към града ни. Не изпълних дълга си и предадох мраморния град Олатое. Излъгах очакванията на Алос — моят приятел и главнокомандуващ. При все това, сенките на моя сън ме осмиват. Казват, че няма земя на име Ломар, освен в нощните ми халюцинации, там, където Полярната Звезда блести високо и червеният Алдебаран пълзи ниско около хоризонта. Казват, че там няма нищо освен лед и сняг от хиляди, милиони години насам и че там няма хора освен ниски, жълти същества, наречени „Ескимоси“.

И докато се гърча в агонията на вината, обезумял от желанието да спася града, над който опасността нараства всеки момент, и напразно се опитвам да се отърся от този неестествен сън на къща от камъни и тухли на юг от зловещо блато и гробище на нисък хълм, Полярната Звезда, зла и чудовищна, се вижда от катранения небосвод, мигаща ужасяващо като обезумяло наблюдаващо око, което сякаш се опитва да предаде някакво съобщение, но не помни нищо, освен че някога е имала съобщение за предаване.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.